

at have almene hensyn. Dem kan man ikke sige noget til. Man undersøger også, om de er ikke-diskriminatoriske, og det har vi jo ikke haft noget med. Udlændinge har også godt kunnet købe op, men de har bare skullet bo her i landet på linje med alle andre.

Så er det spørgsmålet, om proportionalitetsprincippet er der, altså om man opnår det, man i og for sig siger under de almene hensyn at man vil med bopælspligten. Og der er det jo faktisk, at Domstolen siger, at det synes den ikke man gør. Man siger, at vi godt nok har selvejet som et særligt hensyn, det vil vi gerne bevare, men vi opfylder det jo ikke selv i dag. Der er ikke knyttet en egen drift til det her, og det er sådan set det ene hul i det.

Det andet hul i det er, at vi jo heller ikke sikrer det andet almene hensyn, nemlig befolkningsgrundlaget, fordi vi tillader sammenlægninger.

Det tredje almene hensyn medgiver man så at bopælspligten indebærer, nemlig det at man holder jordpriserne under kontrol.

Det er jo sådan set dér, vi så må konstatere, at der på side 6 i grundnotatet står en meget omfattende redegørelse for, hvad det er, Domstolen har lagt vægt på. Det står selvfølgelig i dommen, men det står altså også i det her notat, at regeringen kun har nævnt et alternativ til bopælspligten for at kunne fastholde priserne, nemlig en statslig prisregulering, og regeringen har ikke forklaret, hvorfor sådan en regulering ikke vil være mere indgribende end bopælspligten osv.

Det, man kan sige, er – og det synes jeg sådan er generelt, når vi diskuterer EU-politikken – at vi er meget tilbøjelige til at køre vores egen lovgivning, men at vi ikke tager hensyn til, hvordan man egentlig vil tolke det i forbindelse med domstolene rent argumentationsmæssigt. Jeg synes, at vi før har været ude for, at vi siger, at den danske måde at argumentere på såmænd nok skal holde, og så viser det sig, at den ikke gør det. Vi har ligesom ikke haft det der perspektiv med, at det kunne være, at domstolene ville sige noget andet.

Jeg medgiver, at det jo ikke kun gælder regeringen, men at det åbenbart også gælder andre jurister. Det er det, som jeg synes vi gerne vil gå ind i og spørge: Hvad er det så egentlig, vi vil opnå med det her, og hvordan kan vi bedst opnå det under hensyntagen til, at der altså er en domstol, der i øjeblikket har givet os en dom for det med bopælspligten?

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg kan forstå på fru Lone Dybkjær, at Det Radikale Venstre mener, at det, der måske skal til her, er en mere omfattende ændring af den danske landbrugslovgivning og lovgivning om køb og salg af ejendomme, hvis vi skal opnå det samme, som vi opnår med bopælspligten, eller måske endda leve op til det, vi hævder vi opnår med bopælspligten. Det synes jeg er en meget interessant ting.

Men jeg kan nu ikke forstå det, fru Lone Dybkjær siger om traktaten. Det lyder, som om det er noget lidt fantasifuldt, jeg har fundet på, men sagen er jo, at på det pågældende møde i ordførerrudvalget var det fru Lone Dybkjær, der bl.a. nævnte, at dommen er et eksempel på, at i de kommende traktatforhandlinger er vi nødt til at se på både EF-Domstolens magt og den vægt, der bliver lagt på det indre marked, og jeg spørger bare: Hvor er den diskussion blevet af?

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

For det første vil jeg sige, at jeg synes, vi skal have en mere omfattende diskussion om det rent konkrete; det er det, jeg lægger op til. Vi siger ikke bare uden videre ja til regeringens udspil, vi vil gerne have en nøje analyse af, om der er andre måder at gøre det på, herunder om der er nogle ting, vi bliver nødt til at kigge på i forbindelse med landbrugsloven. Det er jo en mere omfattende diskussion.

For det andet er det der med traktaten. Her siger jeg, at vi skal have en lovændring her og nu. Det bliver vi nok nødt til, fordi der er et hul i loven. Det er muligt, vi ikke engang kan nå en omfattende diskussion, inden vi vedtager en lov, men så må vi måske bare sige ja til det, som regeringen foreslår. Det har vi ikke taget stilling til endnu, men det vil vi kigge på.

Derudover har vi selvfølgelig en mere omfattende diskussion om traktaten. Men traktatdiskussionen vil jo foregå et stykke frem i tiden, og det er derfor, jeg sagde, at jeg er enig med fru Mette Gjerskov i, at vi jo ingen garanti har for, hvornår vi får noget, og hvad vi får. I den sammenhæng synes jeg også, at hvis der bliver åbnet for diskussioner om traktaten, må vi kigge på spørgsmålet om f.eks. EF-Domstolen og kapitalens frie bevægelighed og hvilke almene hensyn, der kan tilgodeses her.